# Абищо vs Тощо vol.2 (2025).

Державна ідіотія – це коли спочатку порушуєш і згодом анулюєш соціальний договір у вигляді Конституції, а потім не розумієш чому країна зазнає руйнації.

Заборона конституційних свобод та безправ'я, ідеологічна диктатура та беззаконня влади – найкращий засіб популяризації культури, яка бажає себе знищити.

Коли держава винна своїм громадянам, вона примусом доводить, що все навпаки – і це народ за все у своєму житті повинен державі.

Іронія долі – це коли ти спочатку вигадуєш ідеологію, щоб залишатися при владі та прикривати свої корупційні злочини, а згодом стаєш заручником цієї ідеології, аж до часів коли вона мертвою хваткою потягне тебе, пощастить, якщо лише до політичного – кінця.

Якщо історія – це політика (омана й маніпуляція), тоді політика – це маркетинг (торгівля на ринку), а держава – це культ (тоталітарна деструктивна секта).

Впроваджувати ідеологію про існування панівної нації, але при цьому доводити, що ми підтримуємо цінності західної цивілізації про рівні права для всіх. Розділяти громадян однієї країни за сортами та обмежувати їх у правах, але доводити, що вся країна виборює свободу та демократію для кожного.

Ефект викривленого задзеркалля – коли декомунізацію і деколонізацію проводять засобами імперського більшовизму, щоб здобути фашизм загорнутий у фантик совка з націоналістичними візерунками.

Якщо ідеологію меншості насильно нав'язувати, можна вдати, що меншість – це більшість, а примус – є доброю волею примушених. Тому що: примушують – бо бажають добра, забороняють – бо думають про свободу, позбавляють людських прав – бо очищають націю.

Коли більшість вірить у гасла свого вождя, а різниця між гаслами та дійсністю – така: перегини на місцях – це терор і катування з боку держави, тимчасові труднощі – бідність і голодомор народу, культурна революція – геноцид своїх же громадян хунвейбінами, конституція не на часі – беззаконня і диктатура.

Таке враження, що пострадянський простір веде – захватницькі змагання – за звання того, хто буде головним тираном серед кубла диктаторів, а звідси – усе інше: конфлікти, кризи, війни тощо.

Речі які не бажає усвідомити обдурена людина: усі ці й подібні маніпуляції щодо розділення людей на «таких і не таких» (наших і не наших), не має значення за якою зазвичай неіснуючою ознакою, – виключно технологія усунення конкурентів у гонитві здобуття влади заради наживи засобами пригнічення звичайних громадян. Без винятків. Теж саме щодо усунення електорального потенціалу політичних супротивників. Наприклад, навіщо нам території на яких живуть громадяни які не підтримають наш

«проєкт» (не такі як ми, тому гірші за нас; а чому вони гірші – можна вигадати), рахунком якого ми плануємо промивати мізкі майбутнім прихильникам та шляхом примусу будемо вже всіх «стригти як худобу»? Ідеологія проєкту – це усунення конкурентів. Нічого більше. Саме тому меншість що воліє загарбати собі всю владу задля наживи – натягує свій типу ідеологічний проєкт на всіх, навіть якщо це потребує порушення прав і позбавлення громадянських свобод, сегрегації й фільтрації, антиконституційного насильства з боку держави. Так це працює, усюди. Запам’ятайте – такі проєкти не віддають владу добровільно, скоріше вони під гучні гасла впровадять геноцид чи зруйнують вщент країну. Це те що трапляється, завжди.

Коли на всю Україну намагалися натягнути Донбас – трапилася біда, коли на всю Україну намагалися натягнути Галичину – трапилася біда… то може час згадати що столиця України – Київ? А історично – вісь України проходить по Дніпру?

Кожному хто знищує Україну засобами української мови – Путін приготував медальку зрощеною кров’ю українських військових.

Якщо мова – це зброя, тоді це не про спілкування й культуру, а про конфлікт і насилля. Ви вже придбали безоплатний квиток на війну для своїх дітей?

Як маленьке беззаконня породжує велике: спочатку радісно вітаємо мовні патрулі, а потім у страху тікаємо від ТЦК.

Не звертати уваги на порушення Конституції, коли запроваджують сегрегацію за мовною, релігійною, статевою, етнічною та іншими ознаками, а потім кричати – допоможіть, коли насильно заштовхують у бусик, щоб відправити як худобу на бійню.

Куди поділися чудові дівчата феміністки, які так хвилююче обстоювали рівноправність між жінками та чоловіками, їх же поки що не бусифікують?

Маємо вірування в ідеологію «армія – мова – віра», тож доводимо, що Україна – моно етнічна країна з єдиною релігією, при цьому маємо президента держави Зеленського – етнічного єврея не християнського віросповідання; доводимо, що в Україні – єдина та панівна українська мова, при цьому маємо понад половину російськомовних громадян країни, де президент Порошенко який легітимував цю ідеологію, – в сім'ї та не на камеру спілкується російською мовою; доводимо, що армія – наша головна сила та надія, при цьому під час російсько-української війни, маємо виведених за штат за пораненням військових, які отримують 15 доларів зарплатні на місяць.

Спочатку підтримувати кандидата в президенти в якого на народ, як на мобілізаційний ресурс, є блискавичний план – померти та вбити за державу яку він очолює, а потім невинно кліпаючи очима страждати від диктаторського терору та тікати від чергової війни.

Навіщо нам професійна армія, на яку треба багато грошей (які краще покласти до власної кишені), якщо за допомогою пропаганди про національну націю справжніх націоналістів – можна майже безкоштовно ставити стадами під гвинтівку зі шкільної парти?

Гарантією безпеки для України від військової агресії РФ може бути лише вступ до НАТО, тому що РФ не нападе на країни НАТО. А якщо Україну не візьмуть до НАТО, після того, як РФ захопить усю Україну – то піде далі на Європу, бо РФ не боїться НАТО.

Поверніть нам нашу ядерну зброю, яка залишилася після розпаду СРСР бо в СРСР ми були виключно на правах безправної колонії, тому не хочемо мати нічого спільного зі спадщиною СРСР, і тому проводимо всепереможну антиколоніальну декомунізацію, але поверніть нам нашу ядерну зброю, яка залишилася після розпаду СРСР бо…

Сатирична іронія долі – вірити в те, що ті хто не народився в СРСР чи його не бачив у свідомому віці – не побудують «совок». Побудують. Ще й так, що Сталін сльозу пустить, а Андропов ще раз помре від заздрощів. І Кобзаря у вишиванці з солов'їною на вустах до праці навернуть аж гай вишневий загуде.

Як назвати сепаратизм, якщо він створений українською мовою? Бо україномовні українці нібито мислять як типу справжні українці і тому не спроможні навіть у теорії на сепаратизм і загалом деструкцію щодо України… але ж по факту спроможні й сепаратизм існує вже відкрито (на кшталт: Закарпаття – це не Україна, русини – не українці, території на заході що приєднані за часів УРСР – треба повернути в зворотному напрямку тощо).

Якщо західні регіони України – найукраїнські серед українських, тоді як бути з тим, що їх до складу території сучасної України було приєднано за часів Другої світової війни (кривавим режимом справжнього москаля Сталіна який не був росіянином)? І як бути з деколонізацією і декомунізацією цих територій тепер? Повернути їх у «рідну гавань»? Туди, де українці за тих часів існували в пригніченому положенні, зазнавали катувань і заборон української мови, а етнічний склад міст був не українським?

Коли дефективна логіка стає відомою: якщо серед україномовних громадян є зрадники й запроданці – вони не справжні українці, тому що мова не визначає те ким є людина, але кожен хто розмовляє українською – справжній українець, тому що мова визначає те ким є людина…

Якщо мова формує мислення «справжнього українця», тоді всі дурні, огидні й злочинні думки та дії створені україномовними людьми – апріорі є частиною коду нації справжнього українця. Подобається вам ваша ж недолуга логіка?

Спочатку вірити, що за допомогою мови можна перемогти всіх ворогів, але потім нестямно верещати в бусику ТЦК у жаху від того, що за допомогою мови не зупинити навіть двері, що зачиняються (можливо назавжди, як кришка труни).

Доводити іншим, що мова – це зброя, але не зуміти за її допомогою зупинити беззбройні незаконні дії проти себе.

Викреслювати себе зі світової історії, а потім ображатись, що нас у цій історії – не згадують.

Наполегливо відмовлятися від своєї історії на користь РФ, а потім скаржитися, що РФ несправедливо вкрала в нас нашу історію.

Щоб не бути схожими на РФ – ми робимо те саме, що робить влада Кремля. Але не плутайте – це інше, тому що вам махають різними фантиками, які на перевірку виявляються однаковими.

Реалізація незалежності України за допомогою політики анти-РФ, це зовсім не те саме, що даремно намагатися довести своєму відображенню в дзеркалі, що воно не твоє.

Логіка набувачів премії Дарвіна: суржик – це спотворена мова, але суржик – це добре, тому що це розвиток мови, бо чим більше суржику, тим менше мови.

Так скажено раділи, коли знищували книжки російською мовою, що аж не помітили як почали знищувати книжки українською.

Спочатку показово донатити на бусики і дрони в модні фонди під парасолькою режиму, а потім кричати в бусику ТЦК і тонути в Тисі під звуки журчання дрону.

Горлати з трибун про будівництво стіни від ворогів на східному кордоні, а потім побачити цю стіну на західному.

Мріяти про те, що мова засобами якої встановили диктатуру лицарів і запровадили кріпацтво для гречкосіїв та свинопасів, магічним способом буде вважатись мовою вільних людей, які живуть у вільній країні.

Трапилося чудесне чудо посеред екзистенційної війни з одвічним ворогом на смерть до кінця! Немає жодного прольоту й прильоту – штибу по Конча-Заспі та по Рубльовці! Правду кажуть що заможних панів сам бог оберігає, а от кріпаків за гріхи карає – тим паче коли вони не бажають помирати за панське священне щастя!

Вірити в те, що політична ширма у вигляді закликів до сегрегації з мовного питання – піде на благо держави, а потім дивуватися чому мова стала інструментом впровадження державної диктатури.

Спочатку зробити офіційною мовою державної машини примусу та диктатури, а потім скаржитися, що люди не хочуть говорити українською, і навіть добровільно повертаються до спілкування іншими мовами.

Дозволяти вчитися національним меншинам на заході країни своєю мовою – це використання конституційного права, а от те саме на сході країни – це вже русифікація і сепаратизм.

Лагідна недобровільна українізація – це коли вдаєш, що вивіска на ресторані та магазині про те, що «обслуговування лише українською мовою» це зовсім не те саме, що вивіска: «тільки для білих».

Успішна насильницька українізація – це коли ті, хто був за одну державну мову – українську, вимушено підозрюють, що тепер єдиним виходом із конституційного безправ'я по цьому питанню є визнання інших мов офіціально рівними державній.

Як буде «don’t look up» українською? Буде – «чому не державною»!

Якщо не взяли до ТЦК – не біда, завжди можна піти в мовну поліцію.

Якщо говорити правду російською – це провокація ворогів, якщо говорити брехню українською – це патріотична політика.

Якщо все сказане українською мовою – апріорі правда, а все сказане російською мовою – апріорі брехня, яка буде нагорода та покарання цим мовам за випадки, коли виявиться, що нібито брехня – це правда, а нібито правда – це брехня?

Коли це називають логікою: російська мова – це мова Путіна, тому треба її позбутися! Чекатіло був українцем – тому всі українці серійні маніяки, і їх треба ну цей-го!

Загубитися в трьох соснах поза лісом – це коли: перші доводять, що ця війна насправді – геноцид слов’ян зі сторони якоїсь конспірації, а другі – їм всупереч стверджують, що на цій війні слов’яни вбивають один одного бо так вони насправді протистоять цій тіньовій силі, а треті, вважаючи перших двох недолугими жертвами промитих мізків, бачать свою боротьбу в очищені крові, антинауково вважаючи, що націю можна визначити по тесту ДНК…

Лицемірна шизофазія посіпак автократичного режиму: спочатку ти публічно звинувачуєш усіх хто проти влади в тому що вони «русня» навіть якщо ті виступають за свободу й конституційні права, але коли ця ж влада робить відміну твоїм шкурним інтересам, ти раптово згадуєш про свободи й права зазначені в Конституції та епічно вигукуєш гасла проти влади, але звісно – ти не «русня», а «патріот».

Населення повинно пам’ятати – якщо громадяни критикують владу й державу, то вони агенти ворожого ІПСО, але коли хтось із політиків критикує державу щоб здобути собі більше влади – це щирий патріотизм. Тому що в державі яку очолює лідер нації – пан завжди патріот, а кріпак завжди зрадник.

Коли вас таврують на «своїх і чужих», запитуйте – чиї гроші для них свої, і чому чужі їм запропонували меншу суму.

Коли ракети ворога падають на схід України – це, за словами у минулому професорки зі Львова, тому що вони на це заслуговують, така їхня типу карма (за російськомовність тощо). А от коли ворожі ракети падають на захід країни – це тоді що? Теж тому що розплачуються за свої гріхи (за україномовність тощо)? Чи тут як завжди й знов рятує проносне від паралічу мозку – ааааа, це інше? Або хтось вважає, що карма – вона різна й вибіркова, залежно від ґатунку людини? Типу – от мені можна погрожувати іншим як забажаю, а мені погрожувати вже неможна, бо… що? Бо – я ідол, а інші – багно? Ні. Тому що та сама типу карма працює чесно та кінець кінцем щодо всіх.

Не забувати, що коли на відео – український прикордонник розмовляє за допомогою кулеметної черги з АК-47 по типу умовних ухилянтах у Тисі – він говорить це державною мовою.

Коли агресивний архаїчний політичний проєкт за мотивами мрій Донцова зазнає краху, головних провідників його до життя – які так сивочоло потужили наснагу, неодмінно й поспіхом звинуватять у тому, що все так гидко-бридко, бо виявляється – це все вони, і взагалі, раптом, працювали на Кремль. Зрозуміло, це щоб відвести від себе підозру та списати на них усі гріхи… А от що робити бідолашним мовним патрулям які натхненно працювали на Путіна?

Народна прикмета: якщо у беркутівця спитати – чому не державною, він у мить натягне вишиванку та перетвориться на тцк-шника.

Срачі щодо того який нарід кращий за інший, завжди нагадують суперечки між блондинкою та шатенкою щодо природної краси їхнього волосся, коли в дійсності обидві фарбовані.

Чому не державною мовою? Говірка тих, хто на шухері…

Проти чого боролися – на те й перетворилися. Хтось зрозумів, чому так трапилось?

Заповіт бумерангу: кричати про жахливу помилку в обличчя – тим, хто прийшов за тобою, бо раніше ти приходив за іншими і тобі також кричали в обличчя про жахливу помилку.

Часткові права породжують часткову свободу, часткова свобода породжує часткове життя, часткове життя виживає частково. Спочатку розділяй і владарюй – наприкінці вироджуйся та помирай.

Вибіркова свобода завжди закінчується невибірковим рабством.